

KAPITOLA PRVÁ

V kríkoch škriekali vtáky.

Úbočie rokliny bolo husto zarastené masou ostružinových kríkov a dráča, vysnívané miesto na hniezdenie i obživu, a tak nečudo, že sa to tam rojilo vtáctvom. O dušu trilkovali zvonce, čvirikali stehlíky, penice, podchvíľou sa rozliehalo pinkino prenikavé „pink-pink“. Pinka na dážd' zvoní, pomyslela si Milva a inštinktívne sa pozrela na nebo. Nikde nijaké mračná. Pinky predsa vždy zvoní na dážd'. Trocha dažďa by sa napokon naozaj zišlo.

Miesto oproti ústiu kotliny bolo vhodné na postriežku – dávalo nádej na vydarenú poľovačku, najmä tu, v Brokilone, útočisku divej zveri. Dryády, čo ovládali obrovský priestor lesa, poľovali naozaj len výnimočne, a človek sa sem odvážil pustiť ešte zriedkavejšie. Tu sa lovec kožušín alebo mäsa sám stával objektom lovu. Brokilonské dryády nepoznali zľutovanie s votrelcami. Milva sa o tom kedysi presvedčila na vlastnej koži.

Možno kadečo iné áno, ale zvieratá rozhodne v Brokilone nechýbali. Milva však čupela na postriežke už viac než dve hodiny a stále jej nič neprišlo pred mušku. Poľovať za chôdze nemohla – sucho, aké tu panovalo už celé mesiace, vystlalo zem lístím a raždím, čo praskotalo pri každom kroku. Za takýchto podmienok len nehybná pozícia pripraveného strelca mohla priniesť úspech a prípadnú korisť.

Na oblúk luku si prisadla babôčka. Milva ju neodohnala. Sledovala, ako skladá a rozkladá krídelká, a zároveň obdivovala luk, nový prírastok, z ktorého sa ešte stále neprestávala tešiť. Bola vášnivá lukostrelkyňa, zbožňovala dobré zbrane. Tá, čo stískala v dlani, bola najlepšia z najlepších.

Milva už mala v živote veľa lukov. Učila sa strieľať z obyčajných jaseňových a tisových, ale rýchlo sa ich vzdala v prospech reflexných lukov z vrstvených materiálov, aké používali dryády a elfovia. Elfské luky boli kratšie, ľahšie a vhodnejšie do ruky, a vďaka vrstvenej kompozícii dreva a zvieracích šliach tiež oveľa „rýchlejšie“ než tisové – vystrelený šíp dosahoval cieľ za oveľa kratší čas a plochejším oblúkom, čo v značnej miere eliminovalo zanášanie vetrom. Najlepšie exempláre takýchto zbraní, štvornásobne ohýbané, elfovia nazývali *zefhar*, lebo práve takúto runu pripomínali vyhnuté konce tela luku. Milva používala *zefhary* pekných pár rokov a nemyslela si, že by ich mohlo niečo prekonať.

Napokon však predsa na taký luk natrafila. Bolo to, pravdaže, na Morskom bazáre v Cedarise, vychýrenom vďaka bohatej ponuke zvláštneho a zriedkavého tovaru, aký sem privážali námorníci z najvzdialenejších kútov sveta, zovšadiaľ, kam sa dostali kogy a galeóny. Milva navštevovala bazár zakaždým, keď mohla, chodievala tam obdivovať zámorské luky. A tam aj získala luk, o ktorom si myslela, že jej bude slúžiť dlhé roky – *zefhar* zo Zerrikánie, zosilnený brúseným rohom antilopy. Ten luk považovala za dokonalý. Vyše roka. Pretože o rok neskôr, v tom istom stánku, u toho istého obchodníka uvidela ozajstný zázrak.

Luk pochádzal z ďalekého severu. Mal lučište dlhé šesťdesiatdva cólov, mahagónový, dôkladne vyvážený úchop a ploché, laminované telo, zlepené z prepletajúcich sa vrstiev ušľachtilého dreva, varených šliach a veľrybích kostí. Od iných exemplárov ležiacich vedľa sa nelíšil len konštrukciou, ale aj cenou – a práve cena upútala Milvinu pozornosť. Keď však luk chytila a vyskúšala, bez zaváhania a vyjednávania zaplatila, koľko si obchodník zapýtal. Štyristo novigradských korún. Prirodzene, nemala so sebou takú nebotyčnú sumu – obetovala zaň svoj zerrikánsky *zefhar*, zväzok sobolích kožušín a prenádherný medailón elfskej výroby, korálovú kameu vo venčeku z riečnych perál.

Ale neľutovala. Nikdy. Luk bol neuveriteľne ľahký a priam ideálne presný. Hoci nebol príliš dlhý, vo vrstvenom tele skrýval poriadnu silu. S hodvábno-konopnou tetivou napnutou na precíznom oblúku pri dvadsaťštyricólovom napnutí vyvinul silu päťdesiatpäť funtov. Pravda, vyskytli sa luky, ktoré dosiahli aj osemdesiatfuntovú, ale to už Milva považovala za prehnané. Šíp vystrelený z jej veľrybej päťdesiatpäťky prekonal vzdialenosť dvesto stôp za okamih, aký uplynie medzi dvoma údermi srdca, a na sto krokov mal stále dosť sily, aby efektívne skolil jeleňa; a človeka, ak na sebe nemal brnenie, prebodol skrz-naskrz. Na zvieratá väčšie než jeleň a na ťažkoodencov Milva v podstate nepoľovala.

Motýľ odletel. Pinky ďalej halasili v kríkoch. A stále sa pred lukom nič ani nemihlo. Milva sa oprela bokom o kmeň borovice a začala spomínať. Len tak, aby zabila čas.

Prvý raz sa so zaklínačom stretla v júli, dva týždne po udalostiach na ostrove Thanedd a vypuknutí vojny v Dol Angre. Milva sa vrátila do Brokilonu po viacdennej neprítomnosti, priviedla so sebou zvyšky oddielu Scoia'tael, rozprášaného v Temerii pri pokuse dostať sa na územie Aedirnu postihnutého vojnou. Veveričky sa chceli pripojiť k povstaniu rozdúchanému elfmi v Dol Blathanne. Neuspeli – keby nie Milva, bolo by po nich. No našli Milvu a azyl v Brokilone.

Hneď po príchode jej oznámili, že Aglais ju nedočkavo čaká v Col Serrai. Milva sa trochu začudovala. Aglais bola šéfka brokilonských liečiteľiek a hlboká kotlina Col Serrai, plná horúcich prameňov a jaskýň, slúžila ako miesto uzdravovania.

Poslúchla však výzvu, lebo bola presvedčená, že ide o nejakého liečného elfa, čo sa chcel jej prostredníctvom skontaktovať so svojím komandom. Keď však uvidela raneného zaklínača a dozvedela sa, o čo ide, premkla ju zúrivosť. Vybehla s rozviazatými vlasmi z jaskyne a všetku zlosť si vyliala na Aglais.

– Videl ma! Videl moju tvár! Chápeš, čo mi teraz hrozí?

– Nie, nechápem, – odvetila chladne liečiteľka. – To je Gwynbleidd, zaklínač. Priateľ Brokilonu. Je tu štrnásť dní, od novu. A ešte uplynie určitý čas, kým dokáže vstať a normálne chodiť. Chýbajú mu správy zo sveta, informácie o jeho blízkych. Len ty mu ich môžeš poskytnúť.

– Chýry zo sveta? Čo si rozum stratila, divožienka?! Vieš vôbec, čo sa teraz deje vo svete, za hranicami tvojho pokojného lesa? V Aedirne pokračuje vojna! V Brugge, Temerii a Redanii je zmätok, peklo, veľká štvanica na ľudí! Všade pátrajú po tých, čo začali s rebéliou na Thanedde! Všade je plno špehov a *an'givar*, stačí utnúť jedno slovo, skriviť ústa, keď netreba, a hneď ti kat v lochu žeravým železom zasvieti! A ja mám chodiť na výzvedy, vypytovať sa, zbierať informácie? Ja mám nastavovať krk? A pre koho? Pre nejakého polomŕtveho zaklínača? A čo mi je on, brat alebo kmotor? Ty si naozaj musela prísť o rozum, Aglais!

– Ak chceš ďalej takto vrieskať, – prerušila ju pokojne dryáda, – tak poďme hlbšie do lesa. On teraz potrebuje ticho.

Milva sa mimovoľne obzrela k vchodu do jaskyne, kde pred chvíľou videla raneného. Kus chlapa, pomyslela si inštinktívne, i keď je vychudnutý, ale samá šľacha... Hlava biela, ale brucho ploché ako mladík, vidno, že je odchovaný na drine, nie na pive a slanine...

– On bol na Thanedde, – skonštatovala, nepýtala sa. – Rebel.

– Neviem, – pokrčila plecami Aglais. – Ranený. Potrebuje pomoc. To ostatné ma nezaujíma.

Milva sa zamyslela. Liečiteľka bola známa nechutou rozprávať. Milva si však už stačila vypočuť vzrušené reakcie dryád z východného okraja Brokilonu, vedela všetko o udalostiach spred dvoch týždňov. O čarodejke s gaštanovými vlasmi, ktorá sa objavila v Brokilone v magickom svetelnom oblaku, o mrzákovi so zlomenou rukou a nohou, čo sem privliekla. Ukázalo sa, že mrzákom je zaklínač, ktorého dryády z Brokilonu poznajú ako Gwynbleidda, Bieleho Vlka.

Spočiatku, rozprávali dryády, nikto nevedel, čo robiť. Skrvavený zaklínač striedavo kričal a omdlieval, Aglais prikladala provizórne obklady, čarodejka nadávala. A plakala. Tomu poslednému Milva absolútne neverila – veď kto kedy videl plačúcu čarodejku? A potom prišiel rozkaz

z Duen Canellu, od Striebrookej Eithné, Pani Brokilonu. Čarodejku poslať preč, znel rozkaz vládkyne Lesa Dryád. Zaklínača liečiť.

Liečili ho. Milva to videla. Ležal v jaskyni v priehlbine plnej vody z magických brokilonských prameňov, končatiny znehybnené v dlahách ovinuté hustým kožuchom liečivých šľahúňov conynhaely a výhonkami purpurového kostihoja. Vlasý mal biele ako mlieko. Bol pri vedomí napriek tomu, že tí, čo sa liečia conynhaelou, zvyčajne ležia bez ducha, blúznia, namiesto nich hovorí mágia...

– No? – nezaujatý hlas liečiteľky ju vytrhol zo zamyslenia. – Ako sa teda rozhodneš? Čo mu mám povedať?

– Nech ide do horúceho pekla, – odvrkla Milva a potiahla si opasok obťažkaný mešcom a loveckým nožom. – A ty chod' tiež do čerta, Aglais.

– Ako myslíš. Nebudem ťa nútiť.

– Ani by si ma neprinútila.

Zašla do lesa, medzi riedke borovice. Neobzerala sa, bola nahnevaná.

O udalostiach, čo sa odohrali počas prvého júlového novu na ostrove Thanedd, Milva vedela. Scoia'tael sa k tomu ustavične vracali. Na sneme čarodejov došlo na ostrove k vzbure, preliala sa krv, padali hlavy. A armády Nilfgaardu, akoby na signál, zaútočili na Aedirn a Lyriu, začala sa vojna. A v Temerii, Redanii a Kaedwene sa všetko obrátilo proti Veveričkám. Po prvé, lebo vzbúreným čarodejom na Thanedd prišlo údajne na pomoc komando Scoia'tael. Po druhé, lebo nejaký elf alebo polelf údajne prepíchal dýkou a zabil Vizimira, redanského kráľa. Rozzúrení ľudia sa teda s vervou pustili do Veveričiek. Vrelo to všade ako v kotle, elfská krv tiekla potokmi...

Ha, pomyslela si Milva, možno je pravda aj to, čo hlásajú kňazi, že koniec sveta je tu a súdny deň sa blíži? Svet v ohni, človek je nielen elfovi, ale aj druhému človeku vlkom, brat na brata tasí nôž... A zaklínač sa mieša do politiky a stavia sa na stranu rebelov. Zaklínač, ktorý si má predsa svet len premeriavať a monštrá, čo ľuďom škodia, zabíjať! Odkedy je svet svetom, nikdy sa nijaký zaklínač do politiky ani do vojny nezastaral. Dokonca existuje bájka o hlúpom kráľovi, čo chcel vodu v rešete nosiť, zajaca za honca a zaklínača za vojvodu. A tu ho máš, zaklínač doráňa-

ný v sprisahaní proti kráľom sa pred trestom musí skrývať v Brokiloni.
Naozaj, koniec sveta!

– Zdravím ťa, Maria.

Zachvela sa. Nevysoká dryáda opretá o borovicu mala oči a vlasy farby striebra. Zapadajúce slnko jej na pozadí pestrofarebnej hradby lesa okolo hlavy vytvorilo aureolu. Milva pokľakla na jedno koleno, sklonila nízko hlavu:

– Buď pozdravená, Pani Eithné.

Vládkyňa Brokilonu si zastokla za lykový opasok zlatý nožík v tvare kosáka.

– Vstaň, – vyzvala ju. – Prejdime sa. Chcem sa s tebou porozprávať.

Dlho spolu kráčali lesom plným tieňov, malá striebrovlasá dryáda a vysoká plavovlasá dievčina. Ani jedna neprerušila mlčanie.

– Dávno si nenazrela do Duen Canellu, Maria.

– Nebolo kedy, Pani Eithné. Do Duen Canellu je od Stučky ďaleko, a ja...
Ved' vieš.

– Viem. Si unavená?

– Elfovia potrebujú pomoc. Pomáham im predsa na tvoj príkaz.

– Na moju prosbu.

– Áno. Na prosbu.

– Mám ešte jednu.

– Domyslela som si. Zaklínač?

– Pomôž mu.

Milva sa zastavila a otočila, ostrým pohybom zlomila vyčnievajúcu zimozelovú vetvičku, obrátila ju v prstoch, odhodila na zem.

– Už vyše pol roka, – ozvala sa ticho a hľadela dryáde do strieborných očí, – riskujem krk, elfov z rozprášených oddielov privádzam do Brokilonu... Keď si odpočinú a vystrábia sa z rán, odprevádzam ich naspäť... Je toho málo? Nespravila som toho dost'? Za každého novu odchádzam za noci na cestu... Slnka sa už ľakám ako netopier alebo nejaká sova...

– Nikto nepozná lesné cestičky lepšie ako ty.

– V lese sa nedozviem nič. Zaklínač vraj chce, aby som zbierala správy, zašla medzi ľudí. Je to rebel, na jeho meno majú *an'givare* citlivé uši. A ani

ja sama by som sa v mestách radšej nemala ukazovať. Čo ak ma niekto spozná? Spomienka na tamtie veci je ešte živá, tá krv ešte nezaschla... Lebo krvi vtedy vytieklo veľa, Pani Eithné.

– Veru veľa. – Strieborné oči starej dryády boli cudzie, chladné, nepreniknuteľné. – Veľa, to je pravda.

– Ak ma spoznajú, napichnú ma na kôl.

– Dokážeš zachovať rozvahu. Si opatrná a dávaš si pozor.

– Na to, aby som pozbierala správy, o ktoré sa zaujíma zaklínač, sa treba opatrnosti skôr zbaviť. Treba sa vypytovať. A dnes je nebezpečné byť zvedavý. Ak ma chytia...

– Máš kontakty.

– Umučia ma. Rozsekajú. Alebo zatvoria do Drakenborgu...

– Niečo mi dlhuješ.

Milva odvrátila hlavu a zahryzla si do pery.

– Dlhujem, – priznala trpkó. – Na to sa nedá zabudnúť.

Zatvorila oči, tvár sa jej zrazu skrivila, ústa sa zachveli, svaly na čelustiach zaťali. Pod viečkami jej zasvietila spomienka na bledý, prízračný mesačný svit onej noci. Zrazu sa vrátila bolesť v členku, zachytenom v remennej slučke pasce, bolesť v kĺboch spôsobená prudkým trhnutím. V ušiach zašumelo lístie náhle vystretého stromu... Krik, vzlyk, divé, šialené, vydesené zmietanie a príšerný pocit strachu, ktorý ju ovládol, keď pochopila, že sa neuvoľní... Krik a strach, škripot lana, rozvlnené tieň, rozhodaná, neprirodzene prevrátená zem, obrátené nebo, stromy s vrcholcami naopak, bolesť, krv pulzujúca v spánkoch... A na svitaní dryády, ako veniec okolo nej... Vzdialený perlivý smiech... Bábka na povrázku! Hojdaj sa, hojdaj, maňuška, pekne dolu hlávkou... A jej vlastný, a predsa cudzí prenikavý krik. A potom tma.

– Naozaj, niečo ti dlhujem, – zopakovala cez stisnuté zuby. – Naozaj, veď som len obesene odrezaný z povrazu. Vidím, že kým žijem, nebudem ti môcť ten dlh splatiť.

– Každý má nejaký dlh, – precedila Eithné. – Taký je už život, Maria Barringová. Dlhý a veritelia, povinnosti, vďačnosť, splátky... Urobiť niečo pre niekoho. Možno aj pre seba? Lebo v skutočnosti vždy platíme sami

sebe, nikomu inému. Všetko požičané splácame sami sebe. Každý je zároveň dlžník aj veriteľ. Problém je v tom, aby nám účet sedel. Prichádzame na svet ako omrvinka života, ktorý nám bol daný – a potom si stále požičiavame a splácame dlhy. Sebe. Pre seba. Len preto, aby nakoniec ten účet sedel.

– Ten človek ti je blízky, Pani Eithné? Ten... zaklínač?

– Blízky. Aj keď sám o tom nevie. Vráť sa do Col Serrai, Maria Barringová. Zájdi za ním. A urob to, o čo ťa poprosí.

V kotlinke zapraskalo raždie, pukla halúzka. Zadrnčalo hlasné a nahnevané stračie „ček-ček“, zelenky vyleteli, blysli bielymi chvostíkmi. Milva zadržala dych. Konečne.

Ček-ček, ozvala sa straka. Ček-ček-ček. Opäť praskol konárik.

Milva si napravila opotrebovaný, do ligotava odretý kožený chránič na ľavom predlaktí, vložila ruku do slučky pripevnenej k oblúku luku. Z plochého vaku na stehne vybrala šíp. Inštinktívne, zo zvyku si overila stav hrotu a letiek. Hroty kupovala na jarmokoch – vybrala si vždy asi jeden z desiatich, čo jej ponúkali –, ale operenie na šípy si vždy vyrábala sama. Väčšina predávaných hotových šípov mala prikrátke letky, rozostavené jednoducho pozdĺž drieku šípu, no Milva používala výhradne šípy operené špirálovito; letky nesmeli byť kratšie ako päť cólov.

Vložila šíp do tetivy a zadívala sa na ústie kotlinky, na zelenú škvrnu drača, obťažkaného strapcami červených bobúl.

Zelenky nezaleteli ďaleko, opäť sa ozval ich spev. No pod', kozička, pomyslela si Milva a zdvihla napnutý luk. Pod'. Som pripravená.

Srny sa však vybrali roklinou k napájadlu a prameňom, čo stekali do Stučky. Z kotliny vyšiel srnec. Pekný, odhadom čosi vyššie štyridsať funtov. Zdvihol hlavu, zastrihal ušami, potom sa otočil ku kríkom a ošklbával lístky.

Stál výhodne, otočený zadkom. Keby nie kmeň, čo zacláňal cieľ, Milva by bez váhania vystrelila. Aj keby ho trafila do brucha, hrot by prenikol

hlbšie a zasiahol by srdce, pečeň alebo pľúca. Keby zasiahla stehno, šíp by roztrhol tepnu a zviera by onedlho padlo. Čakala s napnutou tetivou.

Srniec znovu zdvihol hlavu, postúpil o krok, vyšiel spoza kmeňa – a razu sa mierne pootočil dopredu. Milva držala šíp v pohotovosti a v duchu zahromžila. Výstrel spredu je neistý – namiesto pľúc mohol šíp zasiahnuť len brucho. Čakala, zadržovala dych, kútikom úst cítila slanú chuť tetivy. Bola to ďalšia mimoriadna, priam neoceniteľná výhoda jej luku – keby používala ťažšiu zbraň alebo zbraň vyrobenú menej dôkladne, nedokázala by takto dlho držať luk napnutý; riskovala by, že sa ruka unaví a strela stratí na presnosti.

Našťastie, srniec sklonil hlavu, odšklbol si z trávy, čo vyrastala z machu, a obrátil sa k nej bokom. Milva pokojne vydýchla, zamierila na komoru a zľahka vypustila tetivu z prstov.

Nezačula však očakávaný praskot rebra prelomeného hrotom. Srniec iba vyskočil dohora, zaffkal a zmizol za praskotu suchých konárov a šelestu lístia.

Niekoľko úderov srdca stála Milva nehybne, skamenená ako mramorová socha lesnej víly. Až keď stíchli všetky zvuky, spustila pravú ruku od líca a sklonila luk. V duchu si premietla trasu úteku srnca, pokojne si sadla a oprela sa chrbtom o kmeň. Bola skúsená lovkynia, v panských lesoch pytliačila odmalička, prvú srnu zložila, keď mala jedenásť, prvého štrnásťročného – ako nezvyčajnú predzvesť loveckého šťastia – na svoje štrnásť narodeniny. A skúsenosť ju naučila, že so štvanicou na postrelené zviera sa netreba ponáhľať. Ak trafila dobre, srniec padne nanajvýš dvesto krokov od ústia kotlinky. Ak trafila horšie – no takúto možnosť vlastne ani nepripúšťala –, náhlivosť mohla všetko iba sťažiť. Zle trafené zviera, ak nie je prenasledované, po panickom úteku spomalí. Prenasledované, splašené zviera sa bude ozlomkrky hnať preč a zastaví sa až za siedmimi horami.

Mala teda prinajmenšom pol hodiny. Vsunula si medzi zuby odtrhnuté steblo trávy a opäť sa zamyslela. Spomínala.

